12/11/2021

Ο Μητροπολίτης Κυθήρων για τον ερχομό του Πάπα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κυθήρων και Αντικυθήρων

Ποιμαντορική Εγκύκλιο για την έναρξη της Τεσσαρακοστής των Χριστουγέννων εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυθήρων και Αντικυθήρων κ. Σεραφείμ, αναφερόμενος, μεταξύ άλλων, στον επικείμενο ερχομό του Πάπα της Ρώμης στην

Ελλάδα.

"Εις τον **προσκεκλημένον υπό της Ελληνικής Πολιτείας ως αρχηγόν του Κράτους του Βατικανού** και ερχόμενον εις την Ελληνορθόδοξον Πατρίδα μας **Πάπαν της Ρώμης,** επιθυμούντα να βηματίση εις τα βήματα του Αποστόλου των Εθνών Παύλου, **ταπεινώς φρονώ ότι ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς** θα έκαμνε την σύστασιν αντί των εντυπωσιακών κινήσεων να μυηθή εις την Θεολογίαν, Χριστολογίαν και Εκκλησιολογίαν του Θείου Παύλου κ**αι ούτω πως να επιστρέψη εν μετανοία εις την προ της αποσχίσεως των Φραγκολατίνων, κατά το 1054,** ακαινοτόμητον παράδοσίν των" **αναφέρει,** ο Σεβασμιώτατος.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:

Ἐν Κυθήροις τῇ 11ῃ Νοεμβρίου 2021

Π Ο Ι Μ Α Ν Τ Ο Ρ Ι Κ Η Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ (ὑπ' ἀριθ. 203/2021)

Πρός
Τόν Ἱερόν Κλῆρον καί
τόν Χριστώνυμον Λαόν
τῆς καθ΄ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Κυθήρων καί Ἀντικυθήρων

«Ἐπειδή καιρός μετανοίας ὁ τῆς ζωῆς ἐστι καιρός,
αὐτό τοῦτο τό ζῆν ἔτι τόν ἡμαρτηκότα, τῷ βουλομένῳ
ἐπιστρέφειν πρός Θεόν, ἐγγυᾶται τήν παρ' Αὐτοῦ
ὑποδοχήν» (Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Φ.Τ.Ι.Ν. Δ' 96)

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί καί Συλλειτουργοί,
Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάριτι Θεοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τά πρόθυρα τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων. Ἀπό αὔριον ἄρχεται ἡ ἱερά περίοδος τῆς νηστείας διά τήν πανεύσημον ἑορτήν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, τῆς Μητροπόλεως ὅλων τῶν ἁγίων
ἑορτῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ τιμώμενοι σήμερον τρεῖς Ἅγιοι : ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος ἕνας ἐκ τῶν Δώδεκα Μαθητῶν καί Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος μέ τήν ἁγίαν των μορφήν καί τό φωτεινόν ὑπόδειγμά των μᾶς εἰσάγουν εἰς τό ἱερόν

αὐτό
καί κατανυκτικόν 40νθήμερον στάδιον μετανοίας διά τῶν ἁγίων καί θεοπειθῶν εὐχῶν των.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Φίλιππος ἀπό τήν Βηθσαϊδά τῆς Γαλιλαίας, ἀφοῦ ἐδέχθη ἀπό τόν Κύριον τήν Ἀποστολικήν κλῆσιν μέ τό «ἀκολούθει μοι», εὑρίσκει τόν Ναθαναήλ καί τοῦ λέγει : «ὅν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καί οἱ Προφῆται, εὑρήκαμεν,
Ἰησοῦν τόν υἱόν τοῦ Ἰωσήφ τόν ἀπό Ναζαρέτ». Καί ἀπαντῶν εἰς τήν ἀπορίαν τοῦ Ναθαναήλ˙ «ἐκ Ναζαρέτ δύναταί τι ἀγαθόν εἶναι;» τοῦ εἶπε «ἔρχου καί ἴδε». Αὐτό τό
προσκλητήριο ἀπευθύνει εἰς τόν καθένα ἀπό ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Φίλιππος˙ «ἔρχου καί ἴδε».

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ὁ Παλαμᾶς, (14ος αἰών) ὑπῆρξε ὁ θεμελιωτής τοῦ θεολογικοῦ ἡσυχασμοῦ, ἡ μεγαλυτέρα θεολογική προσωπικότης τῆς ὑστεροβυζαντικῆς περιόδου. Ἔζησε κατά τούς χρόνους τῆς βασιλείας Ἀνδρονίκου Β' τοῦ Παλαιολόγου καί ἀνετράφη κατά τά πρῶτα ἔτη του εἰς τά ἀνάκτορα τοῦ Αὐτοκράτορος αὐτοῦ, μετά τήν πρός Κύριον ἐκδημίαν τοῦ εὐσεβεστάτου πατρός του Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἦτο συγκλητικός. Κατ' αὐτόν τόν
καιρόν, ἔλαβε καί τήν ἐγκύκλιον μόρφωσιν καί τήν φιλοσοφικήν παιδείαν εἰς τήν γενέτειράν του τήν Κωνσταντινούπολιν.

Ὅμως, ἀφοῦ περιφρόνησε τά ὑψηλά ἀξιώματα, διά τά ὁποῖα τόν προήλειφαν οἱ ἀγαπῶντες αὐτόν, καί, ἀφοῦ ἄφησε ὅλον τόν κόσμον καί τά ἐν τῷ κόσμῳ καί ἀπεδήμησε ἀπό τήν πατρίδα του πρός τό Ἁγιώνυμον Ὄρος τοῦ Ἄθω, ἀκολουθεῖ τόν Μοναχικόν βίον. Ὡς Μοναχός ὑποβάλλεται εἰς μεγάλους ἀσκητικούς κόπους καί «μόνος μόνῳ Θεῷ» διάγων, μέ ἄκραν ἡσυχίαν, κατέστη «θεοειδέστατον ἔσοπτρον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καί ἀνῆλθε εἰς τό «ἀκρότατον τῆς πράξεως καί τῆς θεωρίας»,
περισσότερον ἀπό κάθε ἄλλον. Καί, ἀφοῦ κατηυγάζετο τήν διάνοιαν μέ τάς θεοπτικάς ἐλλάμψεις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀφήνει «σοφώτατα καί θεολογικώτατα συγγράμματα», ὡς ἄλλην στήλην Ὀρθοδοξίας, εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

Καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος, ἀφοῦ κατά τήν νεανικήν του ἡλικίαν μετανάστευσε εἰς τήν Ρόδον πρός ἀναζήτησιν βιοποριστικῆς ἐργασίας καί προσελήφθη εἰς τό ἀρχοντικό τοῦ Χασάν πασᾶ τῆς Ρόδου, ἐξομώτησε καί ἐτούρκευσε. Ἐρχόμενος δέ ὡς Τοῦρκος ἀξιωματοῦχος εἰς τήν Ὕδρα διά νά

ἐπισκεφθῇ
τήν μητέρα του Μαρίνα καί τούς συγγενεῖς του, καί ἀντιμετωπίζων τήν ψυχράν καί ἀποκαρδιωτικήν στάσιν τῶν συμπατριωτῶν του Ὑδραίων, ἀκόμη δέ καί τῆς ἀναδόχου
του καί αὐτῆς τῆς μητέρας του, ἀνεχώρησε κατάθλιπτος ἀπό τήν γενέτειράν του καί
ἐπέστρεψε εἰς τήν Ρόδον. Ἀπαρηγόρητος ἀπό τήν ἀδυσώπητον συμπεριφοράν τῶν οἰκείων καί τῶν συμπατριωτῶν του ἐν γένει, κατέφυγε εἰς τό ἀσκητήριον ἑνός ἁγίου
Γέροντος τῆς Ρόδου. Καί, ἀφοῦ ἐξωμολογήθη τήν βαρειά ἁμαρτία τῆς ἀλλαξοπιστίας
του, ὁ Γέροντας τοῦ συνέστησε νά φύγῃ ἀπό τήν Ρόδον καί νά μεταβῇ εἰς τήν Κριμαίαν τῆς Ρωσίας, εἰς τήν Ὀρθόδοξον αὐτήν χώραν.

Πράγματι, ἀνεχώρησε ἀπό τήν Ρόδον καί μετέβη εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐπεσκέφθη τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην Γρηγόριον τόν Ε'. Ὁ μαρτυρικός αὐτός Πατριάρχης τόν συνεβούλευσε νά ἐγκαταβιώσῃ εἰς τό Ἅγιον Ὄρος καί ἐκεῖ μέ
τήν ἰσόβιον ἄσκησίν του νά ἐξιλεώσῃ τό θεῖον καί νά συγχωρηθῇ τό βαρύτατο ἁμάρτημα τοῦ ἐξισλαμισμοῦ του. Ἔφθασε εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας τῶν Ἰβήρων καί ἐκεῖ παρέμεινε ἐπί ἕνα διάστημα προσευχόμενος, ἀσκούμενος καί μετανοῶν διά τήν βαρύτατη προδοσία του. Ὅμως, ἐπειδή δέν ἀνεπαύετο πλήρως μέ τήν ἰσόβιον παραμονήν του ἐν μετανοίᾳ εἰς τό Ἅγιον Ὄρος, ἀλλά εἶχε τόν πόθον νά μαρτυρήσῃ διά τόν Χριστόν εἰς τόν τόπον, ὅπου ἐπρόδωσε τήν πίστιν του, μετέβη μέ τήν εὐχήν καί συγκατάθεσιν τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου εἰς Ρόδον καί ἐνώπιον τοῦ πασᾶ ὡμολόγησε τόν Χριστόν καί τήν Ὀρθόδοξον Χριστιανικήν Πίστιν. Καί ἀφοῦ ἐφυλακίσθη ἐπί πεντάμηνον περίπου καί ὑπέμεινε φρικτά βασανιστήρια ἐτελειώθη μέ ἀπαγχονισμόν τήν 14ην Νοεμβρίου τοῦ
1800.

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Οἱ τρεῖς προμνημονευθέντες καί ἑορταζόμενοι σήμερον Ἅγιοι μᾶς δίδουν εὐκρινῶς τά μηνύματά των. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Φίλιππος δίδει τήν ὁμολογίαν ὅτι εὑρήκαμεν τόν Μεσσίαν εἰς τό πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι καί ἡ ἀδιαμφισβήτητος καί σῴζουσα ἀλήθεια διά τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς.

Καί τό προσκλητήριο «ἔρχου καί ἴδε» ἀπευθύνεται εἰς τούς πνευματικούς θαλασσοπόρους, εἰς ὅσους δέν ἔχουν ἀκόμη ἀποκτήσει τήν βεβαιοπιστίαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας Κύριος καί Θεός ἡμῶν, «ὁ Βασιλεύς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων», ὁ Θεῖος Λυτρωτής καί Σωτήρ ἡμῶν.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, εἶναι ὁ ἐμπειρικός Θεολόγος τῆς θεωρίας τοῦ ἀκτίστου Θείου Φωτός καί τῆς μετοχῆς τῶν «ἐν θεωρίᾳ διαβεβηκότων» καί «θεουμένων» εἰς τάς ἀκτίστους θείας ἐνεργείας, ὁ μύστης καί ἁπλανής διδάσκαλος τῆς νοερᾶς καί καρδιακῆς προσευχῆς, ἡ ψυχή καί ὁ βασικός μοχλός τοῦ ἡσυχαστικοῦ κινήματος. Ὑπῆρξε ὁ πολέμιος τῶν αἱρέσεων καί ὁ διακριθείς εἰς τόν κατά τοῦ αἱρεσιάρχου Καλαβροῦ Μοναχοῦ Βαρλαάμ ἀγῶνα τῶν Ὀρθοδόξων, διακηρύξας ὅτι τούς Ὀρθοδόξους χωρίζουν ἀπό τούς Λατίνους οὐσιώδεις διαφοραί καί ὄχι ἀσήμαντα πράγματα ἤ ὀνόματα. Τάς θεολογικάς ἀντιθέσεις καί διαφοράς ἐνέτεινε ἀργότερον ἡ διαφωνία Ὀρθοδόξων καί
Λατίνων (Παπικῶν) περί τήν ἀσκητικήν μέθοδον. Τότε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ἐκπροσωπῶν τούς ἡσυχαστάς, μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην καί Κωνσταντινούπολιν διά τήν ὑποστήριξιν τῶν νηπτικῶν θέσεών του, αἱ ὁποῖαι ἐπεκυρώθησαν ὑπό τῆς διπλῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ 1341.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεσσαλονίκης, λοιπόν, προβάλλει σήμερον εἰς τούς χαλεπούς καιρούς μας ὡς κυματοθραύστης ἔναντι τῶν παντοειδῶν αἱρέσεων καί μάλιστα τοῦ ἀκράτου Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος φρυαττόμενος, ἐντός τοῦ κλίματος τῆς «νέας ἐποχῆς» καί τῆς «νέας τάξης πραγμάτων», στοχεύει εἰς τό νά ἰσοπεδώσῃ
τά πάντα (Ἱερούς Κανόνας, Ἱερά Δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, Ἱεράν Παράδοσιν) καί νά ἐκβάλῃ τά πιστεύματα του εἰς τόν «ποταμόν» τῆς Παγκοσμιοποιήσεως καί τῆς Πανθρησκείας.

Εἰς τόν προσκεκλημένον ὑπό τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ὡς ἀρχηγόν τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ καί ἐρχόμενον εἰς τήν Ἑλληνορθόδοξον Πατρίδα μας Πάπαν τῆς Ρώμης, ἐπιθυμοῦντα νά βηματίσῃ εἰς τά βήματα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου,
ταπεινῶς φρονῶ ὅτι ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς θά ἔκαμνε τήν σύστασιν ἀντί τῶν
ἐντυπωσιακῶν κινήσεων νά μυηθῇ εἰς τήν Θεολογίαν, Χριστολογίαν καί Ἐκκλησιολογίαν τοῦ Θείου Παύλου καί οὕτω πως νά ἐπιστρέψῃ ἐν μετανοίᾳ εἰς τήν πρό τῆς ἀποσχίσεως τῶν Φραγκολατίνων, κατά τό 1054, ἀκαινοτόμητον παράδοσίν των.

Καί εἰς τόν Παναγ. Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κ.Βαρθολομαῖον,
συμπληρώσαντα τό 30όν ἔτος τῆς Πατριαρχείας αὐτοῦ καί τιμώμενον ἐπί τούτῳ κατ'
αὐτάς ὑπό τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, εὐχόμενος εὐσεβάστως καί προσηκόντως τά κρείττονα κατά Θεόν, θεωρῶ ὅτι ὁ Θεῖος Γρηγόριος θά ἐπανελάμβανε τήν λειτουργικήν αἴτησιν διά «τήν ἑνότητα τῆς Πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...», δεδομένης τῆς ὑφισταμένης καί παρατεταμένης,

δυστυχῶς, διαφωνίας καί διαστάσεως τῶν δύο τρίτων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν
διά τό ἀκανθῶδες Οὐκρανικόν ζήτημα, ἔτι δέ «ὑπέρ εὐσταθείας τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ
Ἐκκλησιῶν καί τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως», ὑπό τάς θεολογικάς, κανονικάς καί ἐκκλησιολογικάς προϋποθέσεις, ἀλλά καί θά ὑπεδείκνυε τήν ἀποφυγήν τῆς ἀντικανονικῆς διαθρησκειακῆς καί τῆς ἀπροϋποθέτου διαχριστιανικῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καί συμπροσευχῆς.

Καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος, ὁ ὁποῖος ὑπέπεσε εἰς τό βαρύτατο ὀλίσθημα τῆς ἀλλαξοπιστίας καί μετενόησε εἰλικρινῶς, θυσιασθείς ὡς ἐθελόθυτο θῦμα εἰς τόν βωμόν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, εὔχεται δι' ἡμᾶς καί ὅλον
τό Χριστεπώνυμον Πλήρωμα νά ὁμολογοῦμεν Χριστόν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα καί νά μήν ἀφιστάμεθα ποτέ ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Πίστιν καί Παράδοσιν καί ἀπό τήν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ὀρθόδοξον Καθολικήν Ἐκκλησίαν.
Ἀδελφοί μου,

Οἱ τρεῖς αὐτοί Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας: ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Φίλιππος, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος μᾶς ἐφοδιάζουν μέ τάς ἁγίας εὐχάς, ὑποθήκας καί πρεσβείας των διά τήν διεξαγωγήν τοῦ
προκειμένου πνευματικοῦ ἀγῶνος.

Νά μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Πανάγαθος Κύριος καί Θεός μας νά εἴπωμεν βιωματικά μαζί μέ τόν Ἀπόστολον Φίλιππον «εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τόν ἀπό Ναζαρέτ». Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς διά τῶν θεοπειθῶν εὐχῶν του καί τῶν εὐχύμων διδαχῶν του ἄς μᾶς στερεώσῃ εἰς τήν Ἁγίαν καί Ὀρθόδοξον Πίστιν καί ἄς μᾶς ἐνδυναμώνῃ εἰς τόν ἀγῶνα κατά τῶν αἱρέσεων καί κακοδοξιῶν οὕτως, ὥστε νά εἴμεθα ἀμετάθετοι καί ἀμετακίνητοι ἀπό τήν Ἁγίαν Ὀρθόδοξον Καθολικήν Ἐκκλησίαν, τήν Μητέρα καί

Τροφόν ἡμῶν. Καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος νά μᾶς ἱκανώσῃ ὥστε νά δίδωμεν τήν ὀρθόδοξον μαρτυρίαν «ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ» καί νά ὑφιστάμεθα ἀγογγύστως τό ἰσόβιο μαρτύριο τῆς συνειδήσεως. Νά μή λυγίσωμεν εἰς τάς προκλήσεις τῶν δυσχειμέρων καιρῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἀποπνέουν σύγχυσιν, ταραχήν, ἀβεβαιότητα καί ἀνελευθερίαν, ἀλλά νά εὑρεθῶμεν Χάριτι Θεοῦ ἑδραῖοι καί ἀμετακίνητοι εἰς τήν Πίστιν, τήν ἐλπίδα καί τήν ἀγάπην τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν.

Εὐχόμενος, ὅθεν, εἰς ὅλους ὑμᾶς, τά ἐγγύς καί τά μακράν πνευματικά μου τέκνα, καί δή εἰς τούς θαλαττεύοντας ἀγαπητούς μας ναυτικούς, ἀλλά καί εἰς τούς προσφιλεῖς μας νέους, τήν μαθητιῶσα, σπουδάζουσα καί στρατευομένη νεολαία μας,
εὐλογημένη, εἰρηνική καί καρποφόρα τήν Ἁγία Τεσσαρακοστή τῶν Χριστουγέννων, κάθε εὐλογίαν καί χαρίτωσιν, καθώς ἐπίσης καί ὅλα τά βιοτικά καί πνευματικά ἀγαθά, διατελῶ,

Μετά πατρικῶν εὐχῶν καί εὐλογιῶν

Ὁ Μητροπολίτης Κυθήρων και Αντικυθήρων Σεραφείμ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΣΕ ΑΡΧΕΙΟ PDF